

Balogh Csaba

**Zsoltárok 88<sup>1</sup>**

- 1 a Ének.  
 b Zsoltár.  
 c Qórach fiaié.  
 d A felvigyázónak.  
 e Az énekesnök körtáncára.  
 f Elmélkedés.  
 g Az ezrachita Hémáné.
- 2 a Jahve, szabadulásom Istene nappal,  
 b kiáltottam éjszaka előtted.
- 3 a Menjen elődbe imádságom,  
 b szélesítsd füledet kiáltásomra!
- 4 a Mert jóllakott lelkem (torkom) bajjal,  
 b és életem megérintette a Seolt.
- 5 a A gödörbe leereszkedők közé valónak tekintettem,  
 b olyanná lettem, mint az (élet)erőtlen férfi / a holtak között,
- 6 a felszabadult, mint a megölöttek – a sírban fekvők –,  
 b akikre többé nem emlékezel,  
 c és ők kezdetől el vannak vágva.
- 7 a A legalsó gödörbe helyeztél engem,  
 b a sötétségekbe, a mélységekbe.
- 8 a Rám zúdult haragod,  
 b és minden hullámmal lenyomtál.  
 c *Szelá*
- 9 a Eltávolítottad bizalmasaimat tőlem,  
 b utálatossággá tettél engem számukra.  
 c Be (vagyok) zárva és nem tudok kimenni,
- 10 a szemem elbágyadt a nyomortól.  
 b Kiáltottalak téged, Jahve, egész nap,  
 c kiterjesztettem hozzád kezeimet.
- 11 a Hát vajon a holtakkal teszel-e csodát?  
 b Vajon az árnyak felkelnek-e, hogy dicsérjenek téged?  
 c *Szelá*
- 12 a Elbeszéltetik-e elköteleződésedet a sírban,  
 b hűséged a vesztőhelyen?
- 13 a Ismertté válik-e a sötétben a te csodád,  
 b s jótetted a feledés földjén?

<sup>1</sup> A Septuaginta (a héber szöveg ógörög fordítása, Kr.e. 3–2. sz.) és a Vulgata (Hieronymus Kr.u. 4–5. század) beosztása szerint ez a 87. Zsoltár. A magyar fordítás arra törekszik, hogy a héber zsoltár „hangulatát”, sajátos kifejezéseit, szórendjét, nyelvtani konstrukcióit lehetőleg szöveghűen adja vissza. A rövid jegyzetekben a héber szöveg vélhetően nem lényegtelen nyelvi árnyalataira hívom fel a figyelmet.

- 14 a De én hozzád, Jahve, segítségért kiáltottam,  
b és reggel imádságom szembetalált téged.
- 15 a Miért veted meg, Jahve, lelkemet,  
b rejtet el arcodat előlem?
- 16 a Nyomorult vagyok én és kimúló ifjúkortól fogva,  
b hordozom rémségeidet (és) elalélok.
- 17 a Átment rajtam hevességed,  
b ijedelmeid tönkretettek engem.
- 18 a Körülvettek engem, mint a vizek, minden napon  
b együttesen bekerítették engem.
- 19 a Eltávolítottál tőlem szeretőt és társat,  
b Bizalmasaim a sötétség.

Kiss Judit Ágnes

## 88. zsoltár

Süket vagy, Isten. Máskülönben annyi könnyörgés, ordibálás eljutna hozzád. Talán ott fenn nem terjed a hang. S míg mi ádáz csatákat vívunk életünkért, békésen alszol. Vagy ami rosszabb, tudod, csak hidegen hagy éppen, az is lehet, hogy te okoztad.

Hiszen ki más tehetne róla, hogy bőröm, húsom foszladoznak, csontom törik egy hangos szóra, üszkösödik, kihűl a vérem. Ragadós nyáladdal beköptél, belém petéztél, és most várom, miféle túlvilági szörnyek nőnek belőlem, milyen áron leszek romlandó gazdatested, milyen kínok kelnek ki bennem. Csak suttogom, ne hallja senki, hogy nem volt vétlen Isten ebben.

Kútmélyben fekszem. Elhagyattam. Barát és rokon ismeretlen, nincs szerető, ki tudna rólam, csak a sötétség ismer engem.

Fekete Csaba

## 88. zsoltár

SZABADÍTÓM, Uram Isten!  
Éjjel-nappal felsikoltok,  
hadd jutna el színed elé,  
tágra nyisd a füledet!

Lelkem torkig tele bajjal,  
sírvilágot súrol immár,  
alant, végleg erőtlennül  
élő holtként elvegyülve  
lemészároltak között...  
Tőled mind messze szakadtak,  
többé nem számítanak.

Verem aljára taszítva  
világtalan üregekbe,  
reám zúdul haragvásod,  
hulláma alásodor.

Elszéledtek meghitt társak,  
úgy megutáltattál engem,  
kirekesztve, elrekesztve  
életem világtalan.

Naphosszat, én Uram Isten,  
széttárt kézzel kiáltozom:  
Művelsz csodát holtak által?  
Dicséretre buzdul árny?

Sír regéli hűséged,  
kegyelmed meg pusztulás?  
Feledéssel csodálják-e  
a te igazságodat?

Segítségért rimánkodva  
pitymallatkor száll fohászom,  
lelkem miért söpröd félre  
eltakarván orcádat?

Rég elillant ifjúságom  
rettentésed ellankasztott,  
elaléltan cipelem.

Aláfelé szív az örvény  
mindenestől és mindegyre,  
távol kedves társaimtól,  
ugyan, mi marad még nékem?  
Töményedő vaksötét.

Vörös István  
Zsoltár 88

- 1 Ez egy ének.  
Zsoltár is.  
Qórach fiaitól  
a felvigyázóknak.  
Énekesnők körtáncára is való.  
De elmélkedés,  
méghozzá az ezrachita Hémáné.
- 2 JaHVe: szabadulás nappal,  
elhaló kiáltás éjszaka.
- 3 Járuljon eLÉBed imám,  
szoktasd füled a kiáltásomhoz!
- 4 Mert torkig laktam bajjal,  
sokágú életem megkarcolta a Seolt.
- 5 Úgy tekintettek, mint ki hamarosan leereszkedik a gödörbe,  
olyanná váltam, mint holtak közt az alig élő,
- 6 szabaddá, akár a megöltek, a sírba zuhantak,  
a felejtésittas  
iSTeNvesztők.
- 7 A legalsó gödörbe helyeztél engem,  
a sötétségekbe, a mélységekbe.
- 8 Lent tartott haragod,  
mintha örvény vitt volna magával.  
Szelá.
- 9 Kiábrándítottad bizalmasaimat belőlem,  
utálat tárgyává tettél engem.  
Be vagyok zárva magamba, kijárási tilalom,
- 10 rosszul látok, mint egy nyomorgó.
- Folyton folyvást TéGed kiáltoztalak, JaHVe,  
kiterjesztett karom is HoZzád rimánkodott.
- 11 Hát a holtakkal teszel-e csodát?  
Az árnyaknak lesz-e kedvük felkelni és TéGed dicsérni?  
Szelá.
- 12 Elköteleződésről zengeni a sírban,  
hűségéről a vesztőhelyen?
- 13 Elhíresülnek-e a *hirtelenségben* a Te csodáid,  
jótettekre nem vár-e feledés?
- 14 Közben HoZzád, én segítségért kiáltottam, JaHVe,  
reggeli imám egynyomban megfogott.

- 15 Miért vetsz meg, JaHVe, lelkestül,  
miért rejtezkedsz, uRam, arcostúl?  
16 Ifjúkoromtól fogva miért a nyomor,  
miért sok váltott rémséged, miért az úRájulat?  
17 Elgázoltál hevességedben,  
ijesztő léted tönkretett.  
18 Körülvett, mint a vizek. Minden napod  
egybegyűlt, bekerített, áthullámzott rajtam.  
19 Megfosztottál szeretőtől és társtól.  
Bizalmasom csak a sötétség.

Benkő Ildikó

## 88. zsoltár

Nappal, Uram, szabadítóm,  
éjjel hozzád kiáltozom,  
jusson eléd imádságom,  
nyájas füllel halld panaszom!

Bajom akad a torkomba,  
közel a Seolba hullva  
holt gödrébe számlált nulla,  
rohan rám haragod fodra.

Barátaim elfordultak,  
rám gondolva utálkoznak.  
Dicsérnek-e Téged holtak?  
Ismerik-e ott csodádat?

De én hozzád kiáltottam,  
reggel eléd leborultam.  
Miért veted meg lelkemet?  
Arcodat el miért rejted?

Rogyok halál árnyékába,  
ijedségtől, láztól kába,  
örvényként húz le a kétség,  
barátaim a sötétség.

# Urbán Gyula

## 88. zsoltár

Ének. A Koráh fiainak zsoltára. Az éneklőmesternek a Mahalatath-lehannóthra. Az Ezrahita Hémán tanítása. Károli Gáspár fordítása ékes magyar nyelvre. És egy bibliás utód próbálkozása.

Uram, ki megszabadítasz engemet,  
nappal kiáltásommal hívlak;  
éjjel előtted állok.  
Jusson széked elé az én imádságom  
füled hajoljon le felém.  
Mert lelkem verve immár nyomorúságokkal,  
s éltem a Seol lángjaitól retteg.  
A sírba-szállók nékem immár testvéreim,  
erőim végéhez jutottam.  
A holtak nékem édes testvéreim.  
Akiiket megöltek, koporsójukban fekszem.  
Többé nem emlékezel felőlem,  
mert elszakasztattam tőled, a te kezeidtől.  
Mély sírba vetettél engemet.  
A sötétség örvénye forгат.  
Hullámaid mélyre ragadtak engem.  
Mellemet szorítják szüntelen.  
Szela!  
Ismerőseim elfordulnak tőlem.  
Magamba fordultam,  
s onnan nincs, ki kimentsen.  
Szemeim betegek a te hiányodtól.  
Kezeimmel feléd tapogatok.

Holtakkal, Uram, te nem teszel csodát.  
Az árnyak nem tudtak dicsérni tégedet.

Megszólalnak-e a koporsók a te tiszteletedre,  
dicsérhetik-e a te szerelmes kötelékeidet,  
akik levágattak rólad.  
Szela!

Világol-e ott lenn a te csodáidnak fénye.  
A feledés földjén még visszhang sincsen.  
Íme, én még hozzád imádkozom, Uram.  
Hajnalban száll feléd a könnyörgés.

Miért fordulsz el tőlem,  
s miért rejtet el orcádat énelőttem.  
Ifjúságomtól fogva az élők és holtak határain kóboroltam,  
te rettenetes Isten.  
Minden búsongásod, szorongattatásaid bizony elemésztettek engemet.  
Minden rossz gondolatod körülvettek engem.  
Vizekhez képest, mint szigetet, fogva tartottak.

Elszakasztottál tőlem barátokat, rokont.  
Helyettük csak ez a lement nap utáni sötétség.

## Lackfi János

# A zombi zsoltára

Uram, szabadulásom Istene,  
életfogytom Istene,  
felfüggesztettem Istene,  
házi őrizetem Istene!  
Éjszaka mindenki néger,  
éjszaka mindenki zsidó,  
éjszakától feketült bőrrel,  
szénné égett lélekkel  
kiáltottam hozzád,  
éjszaka minden blues és ballada.  
Éjszaka jobban fáj a fáj,  
éjszaka nagyobb tölcsernek tűnik  
az Isten fülkagyolója, belefér a világ  
örvénylő panasza,  
éjszaka messzebbre elhallatszik  
nyüsztésünk, nincs az a sok  
serte-perte, Istennek se kell  
hallókészülék.  
Torkig voltam a bajjal,  
fülelmen folytak ki a gondok,  
kiverte bőrömet a fájdalom,  
vörös csipkehímzése lettem a kinnak,  
hát nem egy matyó, Uram!  
Alászálltam a zombik közé,  
röhejes halloweeni maskara lettem,  
gyerekek jöttek hozzám töklámpással,  
adjak nekik csokit, cukrot, aprót,  
rájuk rivalltam, nem látják,

hogy én igazi vagyok,  
azt mondták, nem látják,  
és ahhoz képest  
elég béna a jelmezem.  
Dögkútba csörlővel  
bocsátottak alá,  
földet rá, egy réteg hamu,  
egy réteg salak,  
egy réteg agyag,  
egy réteg őseim csontjából, húsából,  
egybeszakadnak a nemzedékek  
a rettentő humuszban,  
az őrjítően tiszta bomlásban,  
tiltakozhatom, hogy még élek, Uram,  
nem vagyok való a régészek tortájába  
csokinak, trágyanak, tőzegnek.  
Hevertem, élő a halottak közt,  
fűtöttem őket, hűtöttek,  
odafagyott rájuk piros ajkam,  
odasült rám kékes ajkuk,  
kiszabadult belőlem az élet,  
belém szabadult a halál,  
elmerültem, vízbe dobott kőbalta,  
felpörögtem, égbe dobott kőbalta.  
Kihullottam emlékezeted perselyéből,  
lesüllyedtem emlékezeted iszapjába,  
kezed nem emlékezett érintésemre,  
arcfelismerőd nem támogatta  
fantomképemet.  
A legalsó gödör alá kerültem két emelettel,  
a mélygarázs alatti mélygarázsba,  
ahol torpedóval sem lehetne  
szétrobbantani a sötétet,  
ahonnan hordhatnák traktorok  
éjjel és nappal, bányászhatnák  
éjjel és nappal, egyre mélyebb  
lenne csak a fekete,  
feneketlen kútba zuhanás  
végtelenítve.  
Haragod előzönlött,  
mint a tömbházakat, szállodákat,  
autókat, tetemeket hömpölygető cunami,  
fortyogó undormánnyá váltam,  
habos semmiséggé, mely tőled  
sokezer kőhajításnyi fényévre távolodik.  
Rázáródtam magamra, mint kalicka,  
mint börtöncella vagy vakablak,



mint ördöglakat, mint beragadt befőtt,  
kinyithatatlaná váltam színed előtt.  
Szemeim szottyadt szilvák,  
melyekben többé nem izeg-mozog  
a látvány férgé.  
Kezemet kiterjesztve kiáltottam  
hozzád álltó nap, Uram, hallgass meg.  
Hiszen a zombik nem hirdetik nevedet,  
a kísértetek nem magasztalnak,  
a hullajelöltek nem táncolnak neked,  
a múmiák nem szerződnek veled,  
halottnak a csók a te szentséged,  
aki megnyuvadt, nem tart sátoros ünnepet.  
Nem jársz jól, Uram, nem járok jól én sem,  
valld be, eltrafált reggeli imám dobócsillaga,  
jobb nekem s jobb neked,  
ha nem rejtet el arcod,  
ha visszaragyoghatom fényed,  
ha lufikba fújom lelkem,  
s felerisztgetem magas színed elé.  
Ifjúkoromtól tántorgok és küszködöm,  
megjártam minden nyomorúságot,  
meglátom arcom a tükörben,  
és leköpöm, folyvást előttem van  
bensőm fertelmes szemétdombja.  
Tankoddal átmentél csontjaimon,  
olajütőben préselted lelkem zsírját,  
rettegtem tőled, halálra váltam,  
a víz szintje tetőzött egyre körülöttem,  
nem maradt talpalatnyi száraz,  
hová meneküljek,  
napjaim bekerítettek, mint kiéhezett véredek,  
szottyadt lábikráim csodás desszert nekik.  
Elhagyott szeretőm, elpártolt minden társam,  
itt ülök a sötétben,  
itt ül bennem a sötét,  
lógázza bennem a lábát,  
lógázom benne a lábam,  
és faljuk egymást, mint a kannibálok.

Urbán Gyula  
CDI. zsoltár

*A Dávidé*

Hangok erdejében bolyongó csönd:  
éjszakáimat megnyitó árny, hallgatag fiam!  
Ablakom alatt felzokog, s elhallgat a fülemüle.  
Lélegzetet vesz a kórus – a hangvilla rég elhalt a magasban.

S Dávid, mint egy hívatlan mellékszereplő,  
felsír a sarokban.

A szünetek finom résein egy kegyetlen fa ágai nyomulnak  
a terembe.  
Levelekkel vegyes izzadt hajfürtök, s a nyílveessző  
véredtől összeragadt tolla.

Ó, Absolon:csönd és lázadás!  
Minden katedrálisokban szorongó, lekottázhatatlan  
hallgatás!

Minek ez a hangokból vakolt város, Absolon,  
ha te nem könyökölsz ki az ablakain?

Minek ez a basszusból eredő erdő,  
ha te kidöltél, kicsi fácskám?

Minek ez a fuga, fiam,  
ha csak a csönd veri fel  
elvadult, szimatoló szívemet,  
s nekihajt keserűszagú torkolatoknak,  
halálotat örökre tükröző,  
hamisan rezgő rezeknek?

Minek, fiam?  
Minek, fiacskám?

Bizony, bizony  
mennydörgő méz  
a mi Istenünk.

Halljuk, és kóstolgassuk  
Őt.

Petrőczi Éva  
Zsoltárok 88

Ének.  
Zsoltár.  
Quórach fiaié.  
A felvigyázónak.  
Az énekesnők körtáncára.  
Elmélkedés.  
Az ezrachita Hémáné.

Jahve, ki vagy Te nappal szabadulásom Istene,  
éjszaka is hozzád kiáltok.  
Jusson imádságom színed eleibe,  
s füled előlem el ne zárold.  
Mert rakva lelkem jajjal-bajjal,  
s megjárta életem a Seol határit.  
Úgy vélik sokan, engem csak a gödör marasztal,  
rám már egy halott férfi sorsa ásít,  
e földön többé nem maradhatok,  
emlékezés fölöttem nem virágozik,  
s szent kezed többé nem érzem.  
Mélységés mély gödörbe löktél engem,  
fekete, nagy, tatóngó mélybe.  
Rám zúdult haragja annak,  
kit úgy szerettem.  
Szelá.  
Bizalmasim már messze járnak,  
nevemet megvetés kíséri.  
Foglya vagyok e fél-halálnak,  
Nyomorult szemem a fényt bé nem ereszti.

Jahve, reggeltől éjszakáig ismétetem neved,  
feléd kinyújtottam kezem.  
A holtakkal, vajh, teszel-é csodát?  
Felkelnek-é az árnyak, hogy Rólad zengjenek?  
Szólnak-é jóságodról a sírban,  
hűségéről a vesztőhelyen?  
Világolnak-é a sötétben csodáid,  
s jótetteid, ott, hol csak feledés terem?  
De én Tehozzád, Jahve, fordultam szüntelen,  
már reggeli imámban csak Hozzád szólt szavam.  
Miért nem könyörölsz lelkemen,  
arcod éntőlem miért, hogy oly messze van?

Zsenge koromtól nyomorult vagyok, számkivetett,  
 rémségek löknek ájulásba.  
 Hevesen átgázoltál rajtam,  
 s küldtél reám félelmeket.  
 Körülvettek ezek most engem,  
 miként az árvizek.  
 Nincsen szeretőm, nincsen társam.  
 Vergődöm, sötétség-áradásban.

## Benkő Ildikó

# Zsoltár

Jertek, lányok,  
 imádjuk a Seregek Urát,  
 libbenjen a könnyü dallam,  
 tekeredjenek egymásra áttetszőn, hajladozzanak a hangok,  
 síkítsanak a hegyeken a hegedűk, hárfák, a dobok a közeli távolba,  
 a káosz utáni csöndet gyöngyözze nyakára a táncunk,  
 aki ott ül a mélyeteken belül,  
 odaszáll az imánk,  
 onnan jön vigaszunk ölelése.

Rajta, legények,  
 méz csöpögjön ujjunkról,  
 nyissuk meg néki, oldjuk a závárokat,  
 ittasodjunk ébersége borától,  
 eressen kebelünk, torkunk szaggató hiánya,  
 itt, a Seol hidegében kutassatok szilánkokra tört kezem után,  
 aki összetart,  
 vegyük futásunk közepére,  
 emeljük fel sokszorozó ölelésre.

Kérjük a Seregek Urát,  
 húzza el a bánat fátylait,  
 legyünk a háta,  
 keze, lába,  
 szája.  
 Fénye.

# kapcsolat

imáimat  
e  
kínai  
sárkányokat  
érted  
eregeti  
belém  
az  
ég

h  
.á  
..l  
...a  
...a  
..k  
.í  
g  
y.  
ó..  
k...  
é...  
r..  
t.  
uram  
préseli  
nyomásod  
belőlem  
ami  
nem  
Te  
v  
.a  
..g  
...y

# Uram

oldj föl magadban  
 művem ne lássam  
 földön égen  
 nincs ki értsen  
 minden  
 mozdulatom  
 szavam  
 dermed  
 mint esőcseppek  
 jéghideg  
 az üveg

# a nap magánya

úgy kellesz  
 mint földnek az ég  
 tudom senki nem vállalhat  
 mit bánom én hogy minden tiéd  
 nap vagy  
 személytelen  
 ragyogod az árnyakat  
 én  
 kicsi rög  
 űrszemét  
 így akartad  
 fölzavarok vagy  
 rám egy lépést léphet  
 aki lép feléd  
 a megvalósulás gyönyöre  
 hogy te vagy  
 az érzékek gyönyöre  
 hogy tapasztalhatlak  
 hűlt atomjaim belőled hasadtak  
 most mérjük a távolságokat  
 a vonzáson kívül  
 még annyi más szenvedés van  
 miért üresek nélküled

talán ez a rend  
 bolygók keringünk  
 felváltva  
 tépjük a tereket  
 körénk tekerednek  
 széthasad amit csak  
 megkülönböztetek  
 hogy legyél legyek  
 nem vagyok gyáva  
 csak szellemileg  
 egy lenni veled  
 bár félek  
 nem hogy  
 veszek  
 de hogy  
 elveszítlek  
 egyre  
 több  
 mást  
 ragyogó  
 rebbenésed  
 mint rúgott kavicsot  
 képzeletem mélyére görgöt  
 a mindenség már oda született  
 az űr köztünk egyre nehezebb



Kecskeméti Végh Mihály: Psalmus LV. „Mikron Dávid nagy búsuftában”  
 = Keresztyéni isteni dicsíretek, Lőcsé, 1642, 490-491.